

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/73/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113213939
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5113213939.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Ladislava Meštríka a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobcu: E. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, zastúpeného splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Zdenkou Hulmanovou, advokátkou, so sídlom v J., C. R. X, proti žalovanému: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Plačko s.r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Námestie Andreja Hlinku 29/34, IČO: 47 241 411, v konaní o odstránenie stavby, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Žiline č. k. 4C/132/2013-321 zo dňa 09. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Žiline zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal odstránenia stavby - humna postavenej na pozemku parc. č. KNC 1718 v k. ú. Z., zapísanú na LV č. XXX na vlastné náklady žalovaného, alternatívne, aby súd prikázal stavbu do vlastníctva žalobcu za náhradu vo výške 1.264,- eur.

2. Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že stavba humna bola realizovaná v rokoch 1927 až 1928 na základe stavebného povolenia z roku 1927 - rozhodnutia SPZN č.j. 5440/1927 zo dňa 13.06.1927 označeného ako uzavretie, a teda bola zhotovená legálne, bola stavbou povolenou, pričom opak v konaní preukázaný nebol, a preto neprihliadol na tvrdenie žalobcu, že stavba bola postavená bez príslušných povolení. Tieto skutočnosti mal preukázané z listinných dôkazov predložených žalovaným s tým, že stavba sa uskutočnila v súlade so stavebnými predpismi (podľa § 10 Župného stavebného štatútu bývalej Župy trencianskej č. 133/3373/1903, čo vyplýva z „Uzavretia“) platnými v čase rozhodovania o žiadosti stavebníka B. C. zo dňa 27.05.1927, o ktorej bolo rozhodnuté citovaným Uzavretím, a to predchádzajúcej ohliadke pozemku pod budúcou stavbou zo dňa 10.06.1927, z ktorej bola vyhotovená aj zápisnica č. 2143/1927. Žalobca v priebehu konania ani nepreukázal, že by stavba bola postavená proti vôli vlastníka pozemku, keďže ako vyplynulo aj z oznámenia Okresného úradu Bytča zo dňa 29.11.2016 adresovaného súdu, na okresnom úrade sa nenachádzajú žiadne listiny preukazujúce pozemno-knižný stav parcely č. 1718 pred komasáciou. Skutočnosť vlastníckeho práva k pozemku pod humnom tak ostala v konaní nepreukázaná a strany sporu na túto skutočnosť nenavrhlí ani vykonanie ďalšieho dokazovania. Súd mal za to, že stavebník stavby humna mal oprávnenie zhotoviť stavbu tým, že mal právny vzťah k pozemku pod budúcim humnom, čo vyplynulo i zo zápisnice stavebnej komisie na ohliadke zo dňa 10.06.1927 zaznamenatej v zápisnici Notárskeho úradu v Štiavniku, kde bolo konštatované, že stavba má byť zhotovená na pozemku vlastnom. Pokiaľ aj žalobca tvrdil, že sa

malo jednať o pozemok spoločný, táto skutočnosť preukázaná nebola, a to vzhľadom na vykonaný spôsob výberu správnym orgánom pri vyhotovení rozhodnutia z 13.06.1927 na pretlačenom formulári medzi možnosťami vyznačenia výlučného vlastníctva alebo spoluvlastníctva k pozemku pod budúcim humnom, vyčiarknutím možnosti „spoločnom“ písmenami xxx a ponechaním možnosti „vlastnom“. Aj z výpovede svedkov mal súd preukázané, tak ako to dôvodí v bode 203. dôvodov, že humno bolo postavené ešte pred 2. svetovou vojnou, hospodáril na ňom B. C. a nikdy tam nehospodáril právni predchodcovia žalobcu alebo jeho právneho predchodcu p. M.. Žalobca sám na jednej strane tvrdil, že pozemok, na ktorom je postavené humno zdedil po svojej tete Z. M., pričom na pozemku nebola žiadna ľarcha, ale na druhej strane ponúkol žalovanému v roku 1998 sumu 100.000,- Sk za sporné humno, a teda si musel byť vedomý vlastníckeho práva žalovaného k tomuto humnu. Zo strany žalovaného ani jeho právneho predchodcu teda nemohlo ísť o neoprávnený zásah do vlastníckeho práva, či už žalobcu alebo jeho právneho predchodcu, o čom svedčí i to, že nikdy nikto z právnych predchodcov žalobcu nerušil právnych predchodcov žalovaného v užívaní spornej stavby. Pokiaľ i v prvej polovici 20. storočia došlo ku komasácii, ktorá napokon ostala nedokončená v obci Štiavnik, nebola autentifikovaná, zostalo otáznym nadobudnutie vlastníctva pozemkov v tejto komasácii osobami, ktoré ani nevstúpili do držby, tak ako to bolo aj v prípade právneho predchodcu žalobcu, ktorý mal nadobudnúť pozemok pod humnom na základe komasácie, ale nikdy sa držby tohto pozemku nechopil.

3. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie neprihliadol na tvrdenia žalovaného o porušení dobrých mravov zo strany žalobcu, ktorý mal vedieť o neoprávnenej stavbe a začal sa brániť až po uplynutí doby 100 rokov, lebo v konaní nebolo preukázané akékoľvek právo právnych predchodcov žalobcu ku pozemku pod humnom v čase jeho výstavby, od ktorého práva by sa mohlo odvodiť oprávnenie právnych predchodcov žalobcu na udelenie súhlasu právneho predchodcu žalovaného s výstavbou humna.

4. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanému ako úspešnému účastníkovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania v celom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie, následkom čoho je jeho rozhodnutie predčasné. Nestotožnil sa so skutkovým zistením súdu, že žalovaný preukázal v konaní oprávnenosť stavby, nakoľko stavba humna bola postavená na pozemku patriacom právneho predchodcovi žalovaného. Z tvrdení žalobcu ako aj svedka ním navrhnutého vyplýva, že v čase výstavby humna bolo toto postavené aj na parcele patriacej právneho predchodcovi žalobcu, aj z toho dôvodu došlo k jeho výstavbe práve v čase, keď právny predchodca žalobcu a jeho rodina neboli v obci Štiavnik. Uvedenie č. 366 na stavebnom povolení nie je spôsobilé identifikovať, o ktorú parcelu sa jedná a vyhlásenie právneho predchodcu žalovaného, že ide o vlastnú parcelu môže byť účelové, rovnako ako aj vyhodnotenie úradnej listiny, kde je označené „spoločný pozemok“ podčiarknuté a nie prečiarknuté. Postup súdu pri hodnotení dôkazov je možné podľa jeho názoru vyhodnotiť ako zaujatý, keď len tvrdenia žalovaného preberá do svojho rozhodnutia ako svoje úvahy, zároveň len svedkovia žalovaného sú pre súd dôveryhodnými a schopnými preukázať pravdivé tvrdenia žalovaného. V priebehu dlhých 6 rokov súd prvej inštancie nariadil len 4 pojednávania, od vyhlásenia rozsudku až do doručenia jeho písomnosti uplynul ďalší rok. Tento postup súdu žalobca považuje za porušenie jeho práva na spravodlivý proces, od ktorého očakáva ochranu svojich práv.

6. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo vyjadrení žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňový súd podľa jeho názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a správne rozhodol. Predžalobná komunikácia žalobcu vychádzala výlučne z disproporcie nesúladu vlastníctva pozemku a vlastníctva stavby bez jedinej zmienky o protiprávnosti stavby. Žalobca komunikoval spôsobom, kedy vyzýval na predaj stavby pod hrozbou vypratania pozemku. Od prvého pojednávania neexistovala jediná zmienka žalobcu o takých skutkových okolnostiach, ktoré by umožňovali právny záver o protiprávnosti stavby v rovine právneho hodnotenia skutkového stavu. Žalobca dovedy neformuloval ani právny záver o protiprávnosti stavby. Žalobca na pojednávaní dňa 02.05.2014 predniesol iný pohľad na vec, a to, že mu najskôr nebolo známe, kto je vlastníkom, a preto ponúkal peniaze žalovanému, lebo on tvrdil, že je vlastníkom humna a protiprávnosť stavby začal tvrdiť ako nové teoretické východisko k autoritatívnemu odstráneniu stavby, pričom na svoje nové tvrdenia nedoložil žiadne dôkazy. Spochybňovaním svedeckých výpovedí zo strany žalobcu nemá žiadny reálny základ. Svedkovia, ktorých označil žalovaný sa rozsiahlo vyjadrovali nielen ku výstavbe, ale aj ku ďalším

skutkovým okolnostiam, z ktorých možno vyvodit' právne relevantné závery dôležité pre rozhodnutie súdu. Ak žalobca podal žalobu v roku 2013, teda po 86 rokoch od ukončenia výstavby základnej hlavnej časti stavby, je skutočne objektívne problematické dokázať priamymi svedkami okolnosti výstavby, resp. jej neprotiprávnosť k roku 1927. Pri rozhodovaní súd navyiac vychádzal nielen z výpovede svedkov, ale aj z listinných dôkazov, na ktoré v dôvodoch poukazuje a z časti aj zo znaleckého posudku. V odvolaní nie sú žiadne nové argumenty ako tie, s ktorými sa súd presvedčivo vypořiadal v odôvodnení rozsudku, a preto ani žalovanému nezostáva iné ako zotrvať na všetkých svojich doterajších vyjadreniach. V prípade úspechu uplatnil si i náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) rozhodnutie okresného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

8. Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevypořiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

9. Tak ako to napokon správne konštatuje súd prvej inštancie, žalobca sa svojou žalobou domáhal odstránenia stavby v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka, alternatívne prikázania stavby za náhradu do svojho výlučného vlastníctva. V tomto smere potom prvostupňový súd postupoval správne, keď skúmal, či na strane žalovaného sa jedná o neoprávnenú stavbu, a teda či je dôvod postupovať v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. Následne vo veci vykonal aj dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správny záver, keď ustálil, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by sa jednalo o neoprávnenú stavbu, čo vyplynulo najmä z predložených listinných dôkazov, na ktoré poukázal prvostupňový súd v bodoch 169. až 172. dôvodov, kedy na základe žiadosti B. C. - „Prosby“ zo dňa 27.05.1927 bolo rozhodnuté „Uzavretím“ č. j. 5440/1927 zo dňa 13.06.1927, a to po predchádzajúcej ohliadke pozemku pod budúcou stavbou zo dňa 10.06.1927, z ktorej bola vyhotovená i zápisnica č. 2143/1927. Nepriamo o oprávnenosti stavby svedčí i postoj právnych predchodcov žalobcu, ktorí proti výstavbe nenamietali, aj napriek tomu, že mu muselo byť zrejmé, že humno obhospodaruje právny predchodca žalovaného (aj keby bezprostredne pri výstavbe neboli prítomní, tak ako to tvrdil žalobca, vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od výstavby, pri bežnej opatrnosti im musela byť zrejmá existencia stavby).

10. Vychádzajúc potom z vyššie uvedených skutočností (keďže sa jednalo o stavbu oprávnenú) nemohol ani odvolací súd vyhovieť žalobe žalobcu v zmysle ust. § 135c Občianskeho zákonníka, a preto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

11. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP s použitím ust. § 396 ods. 1 CSP a priznal žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z

akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).